

Водитељ: Даме и господо, добро вече. Поздрављам вас у име градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад, и захваљујем вам се што у оволико великом броју присуствујете вечерашњој промоцији књиге нашег председника др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Вечерас ће о књизи говорити проф. др Веселин Ђуретић, проф. др Мирко Зуровац, Момир Лазић, проф. др Милијан Поповић. Имам част да дам прво реч проф. др Веселину Ђуретићу, нашем познатом историчару. Професоре, изволите.

Проф. др Веселин Ђуретић: Даме и господо, браћо и сестре, Војислава Шешеља знам, ја мислим неких двадесет и пет година. Заједно смо били у Сарајеву, с тим што је он био пионир, а ја сам био много старији од њега, али смо и тада и он и ја били немирни, па сам ја упао у колотечину која ме је и отерала из Сарајева, а са њим се десило да је много драматичније прошао.

Ових дана сам се појавио у функцији човека који представља литерарни и научни опус Војислава Шешеља. Знао сам да се ради о једном изузетно интелигентном човеку, али нисам знао да се ради о толико образованом човеку, о компјутеру који упија друштвено историјско сазнање. Изненађивао сам се, кад год се сретнем са њим, колико је брзо прочитао моје књиге, колико је не механички схватио, него са разумевањем, оно што сам ја у тим књигама покушао да кажем. Кад сам прочитао „Идеологију српског национализма“, ја, као човек који се бави историјом (неко ће рећи – ма пустите, Шешељ нешто тамо напабирчио), одговорно вам тврдим да је то једна од најкомплекснијих синтеза српске историје, од најстаријих времена до данашњих дана, писана изванредним језиком, дакле без оне публицистике која иначе одликује неке Шешељеве књиге и која је у функцији партијске пропаганде.

Ми морамо да поделимо његова дела на дела која прате партијску пропаганду и која се обрачунавају са стварношћу и на дела која излазе из тог оквира, која представљају српски народ у једном културно-историјском смислу. То је судбина човека који је доведен у ситуацију да комбинује науку и политику. Таквог Шешеља смо видели ових дана пред Хашким трибуналом. На путу су им се појавили једна странка и лидер који им кваре све рачуне. Смислили су на нивоу мале, старе Европе, чиновничке Европе, да нас обезглаве, а онда су доживели бумеранг. Доживели су бумеранг Слободана Милошевића, који је, нажалост, био кривац што није српски бранио ову земљу, него је бранио са југословенских позиција и нестао је у процепу између Српства и Југословенства. Војислав Шешељ је наступио са српских позиција, тај талас је и њега водио као и нас. Ми смо у Милошевићу видели вођу који зна шта ради, јер се појавио као алтернатива после дугог титоистичног сумрака. Он је направио основну стратегијску грешку, стратегијски промашај: није на време означио дисконтинуитет у односу на стање које нас је довело до свега овога, односно стање титоизма. Он је требало да се одреди према том стању, онако како се одређују мудри људи који знају историју, а то је да покаже да је титоизам злоупотреба социјалне идеологије, да је он у име комунизма институционализовао национализам у име пролетерског интернационализма, да је он остварио великохрватске планове преко тзв. комунизма, јер ако упоредите АВНОЈ и оно што су радиле усташе, франковци пре Другог светског рата, то је исто, али је то сада остварено у име српских револуционара, српских националиста, у име једног новог српског русофилског југословенствујућег идеологизаторског заноса. У име нас је говорио човек, који са нама није имао никакве везе. Руси о томе ништа не знају. Њих можете само да пробудите из тог стања и да им кажете – ви, браћо и сестре, ништа не знате, што сам ја на више места и говорио. На нашу велику срећу, рађа се једна нова Русија, ја сам у то дубоко убеђен, јер ову Путинову изјаву треба врло озбиљно размотрити. То је већ велики дисконтинуитет у односу на старо стање. Ја сам имао прилике да ме прими Примаков, човек који је у мојој књизи једна од ретких позитивних личности међу Русима.

Говорити о Шешељу у овом тренутку, о Шешељевој књизи не може се а да се његове поуке и поруке не актуелизују, јер ми смо, браћо и сестре, на још једном великом раскршћу, судбоносном раскршћу које прети нашим нестанком. Врло често говорим – да сам млађи, написао бих историју српског нестајања. Нисмо се као народ одредили онда када се Европа одређивала, нисмо се национално дефинисали и конституисали као народ три вероисповести, тада када је то било нормално. Уместо после

Првог светског рата да се дефинишемо као нација – као Срби, ни тада се нисмо дефинисали као нација, него као Југословени, па нас је тај усуд пратио после Другог светског рата и, на нашу велику несрећу, све тамо негде до друге половине деведесетих година то је било неко југословенство. Да смо се јасно српски одредили и на изазове који су били антисрпски одговорили као Срби, све би било другачије.

Сада смо доведени у позицију некаквог политичког реализма. Каквог реализма, кажу – „Милошевског“, није време за Карађорђа. Али тај исти Милош, уочи посете паши београдском, сакупљао је хајдуке, ускоке па је рекао – запуцајте док ја разговарам са њим, па ћу му ја рећи – честити пашо, видите, не може се изаћи из ове ситуације. Дајте да смиримо овај народ, попустите мало. А ми не показујемо знаке живота. Република Српска Крајина живи у егзилу, нема ни хајдука, ни ускока. Босна и Херцеговина сваким даном постаје унитарна, нестаје нам Република Српска, изгубили смо огромне територије, нико не показује знаке живота, а мученичко Косово и Метохија упада у доба турског мрака. Борба против Турака трајала је од 1389. године, све до краја, али нарочито је била угушена после оног великог европског рата, када су Срби под Чарнојевићем морали да се преселе. Тада је било забрањено и српско име, али су се, хвала богу, преселили на своје просторе. Показујем карту, показујем где су све Срби живели, показујем Албанију као чисту српску земљу, па показујем шта је баштина а шта је ледина. Хоћете ли, господо, да од Косова и Метохије направите нову ледину, као што сте направили од Албаније.

Ми смо данас ушли у фазу некаквог политичког реализма, који није ништа друго, него потврда малодушности, и који је показатељ нашег кукавичлука, и са којим ми мамимо оне који хоће срамни морални пораз да претворе у победу. Понашање Запада према нама скоро је незабележено светској историји. У турско доба су се јасно одређивали пријатељ и непријатељ. Зна сте, радила је сабља, али сада се ради о једној другој фази: нити се окупирани, нити се слободни, али сте основни смер велике основне антисрпске стратегије наставља под различитим изговорима, а то ми називамо политичким реализмом!

Ја сам се као човек усудио да потражим један други правац излаза из ове ситуације, једну другу алтернативу. Зашто ми морамо да се слепо крћемо на том западном курсу, ако знамо да смо тамо ушли у свест сваког човека, од детета, од дечијих игрица на компјутерима, као сатане, као зликовци. Како они могу да нас приме у ту Европу. Они могу да нам дају само неку милостињу и да нас баце на периферију периферије Европе. Они су планирали да нас, поштујући Резолуцију 1244, убаце у ЕУ, а онда Шиптарима да кажу – е, сад имамо нови консензус, сад имамо нови однос снага, ми ћемо вам сад ноншалантно дати оно што сте тражили. Тога се треба плашити. Дакле, ми морамо пре уласка у ЕУ да се дефинишемо, да кажемо ко смо и шта смо. Зато сматрам – алтернатива је дозивати Русију, нарочито сада после Путина и рећи – ми хоћемо у ЕУ, али преко свог православно-словенског цивилизацијског круга, заједно са Русијом, и то са нагласком на конфедералним односима. Ви знате шта су конфедерални односи: имате заједничку одбрану и не морате ништа друго да имате. Русија има великих стратегијских интереса да се појави на овим просторима, а ми имамо стратегијски интерес да се спасимо, јер нас притискају из дана у дан. Дакле, ми ништа не можемо да изгубимо. Ја сам разговарао са неким паметним људима, они кажу – ми смо такође у једној незгодној ситуацији, али то је реална алтернатива. Ја ћу, где ме год буду позивали, истицати ту алтернативу, не као доказ некаквог нашег антиевропеизма. Ми нисмо антиевропски настројени, ми смо светосавски одређени као запад на истоку, исток на западу, не можемо да изађемо из Европе јер смо ми у Европи, Косово и Метохија су изворишта европског хуманизма, али морамо да кажемо да ни ми нећемо у Европу да улазимо као робови, као сатанизоване звери, ми хоћемо да уђемо као слободни људи. Ево – господо, ми ћемо у Европу заједно са Русима.

Ово је прилика да кажемо нешто о нашем пријатељу, човеку који страда не због себе, већ због српског народа. Смента Војислав Шешељ њиховим плановима. Они знају добро да је на Балкану, после Хелена, још једини аутентичан народ Срби. Чак Немци кажу: и ти Хелени су ишарани Цинцарима, Словенима, нема више аутентичног хеленизма, а ти Срби су нам кварили све планове и у Првом светском рату и у Другом светском рату и у рату 1991.-'95, и у рату 1999. године. Док их не средимо, док их не умиримо онако како је то тражено у Првом светском рату, као што је то тражио Адолф Хитлер у Другом

светском рату, како су то тражили '91-'95 и '99. године, нема ништа од нас. Шешељ, односно ви се налазите као препрека, велика препрека и будите врло опрезни. Не припадам радикалима, ја следим расположење народа и некако ме то расположење доведе на линије радикалске политике, али бојим се да ћу ја бити још мало и радикалнији. Ја вас поздрављам, желим вам свако добро.

Водитељ: Хвала професору Ђуретићу, др Мирко Зуровац филозоф, изволите.

Др Мирко Зуровац: Поштовани Новосађани, драги пријатељи, у нашем народу влада добар обичај, обичај да се приликом појаве нечег важног, необичног и значајног састанемо и то обележимо. То се по правилу чини приликом појаве неке важније књиге, обично то у народу зову „промоцијом“ или „представљањем“, свеједно. Тако схватам и овај наш вечерашњи састанак, просто да вам представимо нову књигу Војислава Шешеља, која верно преноси његово сведочење на суђењу Слободану Милошевићу. То је добар обичај, а у нашем народу је позната једна пословица „боље да пропадне село, него обичај“. Међутим, овај обичај понекад тражи од нас да истини погледамо у очи, што често није лагано и удобно. Зато ми нећете замерити ако почнем помало патетично.

Ми се налазимо у посебној историјској ситуацији, вероватно политички никада тежој у историји. Било је тешких ситуација, али политички никада нисмо били у тежој ситуацији. Зато морамо имати храбрости за истину нашег данашњег националног положаја и нашег најновијег колективног страдања, које нам је дуго припремано, док смо се ми, наравно, заједнички са нашим политичким руководиоцима, успављивали у уверењу да су решена сва национална и државна питања, како смо то наивно говорили, свих „братских југословенских народа“. Као што знате, убрзо се показало да на овим просторима ништа једанпут за свагда није изборено и осигурано. Државна заједница југословенских народа насилно је разбијена у потпуној сарадњи и координацији југословенских сецесиониста и њихових страних подстрекача и заштитника. Нећу о томе говорити, јер сте ви, као и ја, сведоци тога. Треба напросто рећи да се последњих петнаестак, а можда и више година, пред нама исписују најсрамније странице западне демократије и морам, нажалост, рећи српске дипломатије. Ово последње, зато што су дозволили да их једна група лупежа са Запада, окупљених око НАТО дословно вуче за нос и чини саучесницима у њиховим злочинима. У питању је монструозни план уништавања наше државе, и то на свим нивоима, од основне школе до универзитета, привреде, одбране земље. Дакле, уништавање наше државе, без које наш народ на овим просторима једноставно не може опстати. Ако вас неко уверава у супротно, имајте храбрости и слободно им реците да лажу или да немају добре намере.

Они који су држали наш народ у санкцијама, безочно разарали нашу земљу, најсавременијим оружјем убијали и рањавали људе, најчешће ноћу, док спавају, убијали и разарали услове живота, управо они основали су свој тзв. међународни суд за бившу Југославију. Он постоји од 1993, али са првим испорукама почео је да ради. Мора бити јасно да то није никаква институција права, да је то монструозна политичка творевина по замисли, по идеји и по резултатима, која треба да суди само једном народу, зато што се дрзнуо да брани свој опстанак и своју скупо плаћено слободу. За наш народ то може да има напросто несагледиве и трагичне последице, а то је да се од нашег народа изнуди најсрамнији облик капитулације. Ипак, ма колико били моћни и осииони, то не могу постићи без нашег пристанка Тек уз наш пристанак (не мислим на нас лично, њима су важни они које ће они наћи у нашем народу), наш народ постаје историјски одговоран за сва зла која су се последњих година догодила на овим просторима, за све злочине које је починио, па чак, што је нарочито парадоксално, и за злочине које су други починили над нашим народом. Да је то тако, може вам бити јасно ако прочитате пажљиво било коју оптужницу против било ког Србина који се налази у Хагу или се тражи да се тамо испоручи.

Састављачи оптужница (а све су сличне као јаје јајету), су се добро трудили да рат који се водио на подручју бивше Југославије прикажу у што изврнутијој перспективи. Тамо је дословно све изокренуто и лажно, од прве до последње реченице. На пример – српски народ се оптужује за етничко чишћење, то је једна од тих оптужби, иако је управо српски народ највећа жртва етничког чишћења и то, као што знате,

по трећи пут само у овом веку. То није фраза, него то можете тачно математички доказати, ако пребројите број убијених, број прогнаних, разрушених домова, уништених гробова и цркава... Ни у једној од оптужница, па ни у овој поводом које је говорио др Војислав Шешељ ниједним словом нећете пронаћи или препознати бројна злодела армија сецесионистичких република, тероризам као облик борбе шиптарских терориста, варварско и ничим изазвано бомбардовање Србије и нешто мало оне скраћене Савезне Републике Југославије, као ни бројна злодела представника тзв. међународне заједнице, који су сви били потпуно у функцији остваривања империјалних циљева. Симбол тих злотвора је за нас Вилијам Вокер, који је предводио силу на Косову, а сви знамо шта се тамо догодило. Ништа од тога нећете наћи ни у једној оптужници. Састављачи оптужница су се добро трудили да браниоце своје земље прогласе злочинцима, а терористе и сецесионисте невиним жртвама, којима је (какав цинизам) уз то потребна помоћ међународног права. Они суде легално изабраном политичком руководству свих српских земаља. Ако нису већ у Хагу, онда их траже. Све остало је покушај да се баци мало прашине народу у очи. Дакле, они не желе да суде онима који су починили праве злочине, због којих би стварно морали бити изведени пред суд правде. Они желе да суде људима који су обављали своју уставну, патриотску, војну дужност. Зато не би требало никакве резерве у погледу карактера тога суда, па онда карактера ових оптужница, а онда из тога треба извући једино исправан однос према томе суду.

Основна формула којом се оптужују представници српског народа садржана је у једној флоскули која гласи „оптужба за удружени злочиначки подухват“. Истину говорећи, удружени злочиначки подухват постоји, али саставни део тог злочиначког подухвата је управо тзв. Међународни кривични трибунал за бившу Југославију. Зато, по моме мишљењу, једини исправан однос према овој монструозној политичкој творевини, јесте заправо његово непризнавање. Једина обавеза коју би Србија могла имати према овом суду или трибуналу, како хоћете, је да се бори за његово укидање, а ни у ком случају да, преко Устава, преко закона и мимо свих људских норми и обзира испоручује своје људе, који су само херојски бранили своју земљу и, морамо признати, својом храброшћу, бар кад је била у питању агресија НАТО, задивили читав свет.

Зато одбрана било ког Србина који је заточен у Хагу има једино смисла као оптужба. Они немају од чега да се бране, али имају кога да оптужују. На срећу, осим неколико издајника у најдословнијем смислу речи, бар кад су у питању главне личности, сви су управо заузели такав став. Као што знате, ни један једини, ниједним својим гестом, ниједном изјавом, ни Слободан Милошевић, ради се, дакле, о овој оптужници, ни Војислав Шешељ, нису покушали да себи олакшају пред тим судом да би оптужили или пребацили кривицу на неког другог, и то је заиста једино исправно држање, једино честито, једино храбро. То је храброст коју би сваки припадник српског народа морао имати у овом необичном времену ако му је уопште стало до народа, ако не тера неки свој лични интерес. У том погледу могло би се рећи, без обзира на примере ових злонамерних, да је држање Војислава Шешеља на суду, а нарочито је он то показао у току овог сведочења, потпуно исправно. Оно се разликује од других патриотских сведочења само по нечем другом. Он је, видели сте, веома образован, он веома јасно и тачно формулише, како оптужбе, тако и одговоре на те лажне оптужбе и онда ови, који нису никакви стручњаци, делују као да не кажем шта. Јако је добро да се јасно каже зашта се то српски народ борио, да није био агресор, да је само бранио своју слободу и свој опстанак и да је читаво право на његовој страни. Али не треба о томе гајити илузије, јер када би то био суд, сви би они одавно били на слободи, није ни било разлога да одлазе тамо. Али, ако је већ испало тако, онда ову храброст треба поздравити. Надајмо се да ће човечанство смоћи снаге да једног дана оформи прави међународни суд правде и вероватно ће се на његовој, ако се то икада догоди, оптуженичкој клупи први наћи тзв. Међународни кривични трибунал за бившу Југославију. Хвала вам.

Водитељ: Хвала др Зуровцу, а сада ћемо чути Момира Лазића.

Момир Лазић: Добро вам вече и помаже Бог. Хашки трибунал је ватиканско-масонска штенара. То је штенара коју су правили и сазидали мислећи да ће у њој убити српску државу, убити српску памет,

прогласити Србе геноцидним народом а онда их полако као звери убијати на разне начине ради њиховог нестанка. Све су то добро смислили, али нису могли да смисле да ће тамо добровољно отићи професор доктор Војислав Шешељ, и ту почињу паклене муке. Паклене су муке почеле још оног тренутка када су ови наши демократски изабрани петог октобра издајници, исто тако припомогли стварању те штенаре. Они су писали оптужбе против проф. др Војислава Шешеља, није Хаг писао, јер он само одговара за вербални деликт. Пошто им је Војислав Шешељ сметао после петог октобра да не могу да раде шта хоће, он је био велика опасност и зато је требало да оде у Хаг.

Не знам да ли ви знате, али припремано је киднаповање др Војислава Шешеља. Њега су одбранили његови радикали, Срби, неколико ноћи дежурајући око његове куће, остављајући многе цистерне, да га не би енглески сасовци киднаповали и одвели у Хаг, као што су Милошевића. Мало морген, ту су се прешли. Тад је наш Воја рекао – ја ћу у Хаг отићи онда кад ја будем хтео, и отишао је уздигнуте главе у Хаг. Онда је још једну велику ствар рекао – не може та велика светска ујудурма проћи без њега, јер ово је време прекретнице, управо тамо треба бранити истину, не само српску, него планетарну. Није та истина битна само нама, јер у том походу на оно што су они планирали налазе се и наћи ће се многи и зато овакав Шешељ, зато овакав српски народ може бити само пример како се том злу и даље одупирати. Кад су они петог октобра дошли на власт, они су припремили Хаг. Шта је радио Горан Свилановић све ово време, па припремао је Хаг. Јел припремао отцепљење Косова? Јесте. Јел га припрема Вук? Припрема. Кад Тома Николић каже – прогласићемо окупацију, онда се највише увреде домаћи издајници, ови паметни размишљају. Сваки паметан Србин и без Томе Николића прогласиће за себе окупацију тог дела земље, јер без Косова и Метохије нема живота ни нама ни нашој деци, па ако треба, доживотно ћемо је прогласити док нас има, али не дамо Косово.

Кад се тамо нађе неко као што је проф. др Војислав Шешељ онда више ништа није како треба овим западним муфтијама. Он је заиста својим сведочењем бацио под лед све за оно зашта је био оптужен Слободан Милошевић, ама баш све, и за убиства на Косову и у Хрватској и у Босни итд. А видите како је то проф. др Војислав Шешељ радио, он је то радио заиста на фантастичан начин. Неки су рекли – знаш шта, Лазићу, речник којим је говорио није у реду. Ја кажем – ама, човече, како није у реду, кад они други језик сем тог језика не схватају. Ја вас уверавам да ово што ради Шешељ, то је једини путоказ, једина светла истина из тог Хага, која показује будућност, брани садашњост и показује одређене историјске путеве. Ови то овде не разумеју, а могу да кажем, када сам правио научни скуп о његовој књизи „Идеологија српског национализма“, када сам му се обратио у Хагу – да ли то могу да радим, он је само рекао – да, ради то. Нема ниједног историчара, нема ниједног правника, ниједног писца родољуба који се није одазвао да проговори о тој књизи, као што неће бити ниједног историчара који ће моћи заобићи ову књигу, јер ће по тој књизи да се пише будућа историја, а ту будућу историју народ ствара.

Не смеју да почну да му суде, јер он још толико тога има, да они не знају како да се снађу, како да му одговоре. Они ништа под милим Богом апсолутно не могу. Чак и по англосаксонском праву, ако некога држите преко три године, можете да га пустите на слободу јер нисте почели суђење.

Ова књига је српски очињи вид. Ја морам да вам кажем да је огроман интерес за ову књигу, не само код нас него и у свету. У Латинској Америци већ се сада носе мајице са ликом двојице великих људи, то су Че Гевара и Шешељ. Зато је за мене ова књига историјска библија, коју ће читати умни и паметни људи, и не само они, као одговор на нешто страшно што се десило једном народу.

Видите, иде ових дана једна опасна теза, добро упамтите ово, кажу – отићи ће Косово и Метохија зато што се мора платити време ужаса и страве које је чинио Слободан Милошевић, исто онако као што је то радио Хитлер и као што се десило Немачкој. Никада Слободан Милошевић није био Хитлер и никада српски народ није ништа радио осим што се бранио. Та замена теза је врло опасна, јер се Србима жели импутирати геноцид. Најстрашнија ствар која се може десити људима је следећа – да своје поразе не могу да забораве па проглашавају убицама друге. То се дешава са Србима. То што нам се импутира је тотална

лаж, тотална неистина. Наш народ се жели прогласити геноцидним народом и кривцем за све оно што други уради. и зато сад тако говоре када је у питању Косово и Метохија. Али ја вам кажем, док је Српске радикалне странке и сваког поштеног човека, никада нећемо дозволити да узму Косово, а да се не одупремо. Како? Видећемо, али свакако на најбољи начин.

Ја сам давно рекао неким политичарима овде – ви сте Хаг направили заједно са оним тамо муфтијама, па ће вас Хаг и коштати. Из тог Хага сунце слободе, истине и правде излази. Ево нас овде, Војо сви смо овде затворени, Воја није затворен. Ми смо овде у паклу, он није у паклу, он нас брани од овог пакла. Стотине градова обилазимо, не може се ући на промоције колико је интересовање, а тек кад дође пролеће, видећете шта ће да се деси.

Имамо владу у којој потпредседник каже: може Црна Гора да се одвоји. Каква је то влада? Онда каже – а може ли, када се Црна Гора одвоји, они који неће у Републику Црну Гору да буду самостална држава? Кажу – не може, а не може, значи да се узима све. Е па неће више тако бити, неће моћи, без обзира у каквој смо ситуацији. Има једна стара кинеска пословица која каже „не одупрети се злу, веће је зло од самог зла“.

Хоћу за крај само да вам кажем, као писац, једну песму, а ви о њој размишљајте:

Издаја

Кад брат брата изда,
камен од бола пуца,
икона на зиду плаче,
вукови слепи у међави глувој
трагове своје потиру.
Кад брат брата изда, урлик
спрженог Сунца и зеницу
ока прогори.

Живео др проф. Војислав Шешељ!

Водитељ: Хвала. Професор Милијан Поповић, последњи говорник за вечерас. Професоре, изволите.

Проф. др Милијан Поповић: Даме и господо, задовољство ми је што и ја учествујем у представљању књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране у хашком процесу против Слободана Милошевића“, особито што у представљању књиге учествују и овако истакнути интелектуалци као што су господа Ђуретић, Зуровац и Лазић. Они су више говорили поводом књиге, ја бих говорио о самој књизи, јер се ради о представљању књиге која има хиљаду штампаних страна и за непуна три месеца књига се појавила из штампе. То је издавачки подвиг и треба честитати Српској радикалној странци која је издавач, и људима који су били непосредно ангажовани у припреми књиге за штампу. Она садржи сведочење господина Војислава Шешеља од Преображења, 19. августа 2005. године до 20. септембра 2005, укупно четрнаест радних дана, како рачуна Хашки трибунал. Сведочење је садржано на седам стотина штампаних страна. Сведочењу претходе три оптужнице против Слободана Милошевића, косовска из 2001. године, хрватска из септембра 2002. године и босанска из новембра 2002. године. Те три оптужнице заузеле су сто штампаних страна, преосталих двестотине штампаних страна су казивања појединих политичких аналитичара, научника и културних радника о значају сведочења господина Војислава Шешеља.

Ове три оптужнице имају много заједничког. Оне садрже неколико заједничких инкриминација. Прва, почетна, јесте злочиначко удруживање, чишћење територија од несрба, како би се створила тзв. Велика Србија, а потом тешке повреде Женевских конвенција, повреде закона и обичаја ратовања

илустроване кроз бројне наводне депортације, убиства, разарања, уништавања историјских, верских и уопште културних споменика, силовања, мучења. Моји претходници указали су, и то са правом, да се ради о прворазредном политичком догађају.

Војислав Шешељ није обичан сведок. Већина сведока које је изводило Тужилаштво у Хагу су били непоуздани сведоци, многи од њих лажни сведоци, некомпетентни сведоци. Појавио се Војислав Шешељ, који је сведочио тако што је вршио увид у документе, тако да за сваки његов исказ постоји документована подлога – или је било очевидац у неким догађајима или учесник, а делом је било и посредног сведочења, тако што је од компетентних извора долазио до података.

Господин Војислав Шешељ могао је као Христос да каже – Ја сам истина и правда; из његовог једномесечног спектакуларног сведочења пред Хашким трибуналом то се може веома добро сагледати. Ја ћу дати само неколико илустрација тог његовог сведочења. Прво, господин Војислав Шешељ је сасвим довео у питање основну тезу Хашког трибунала да је Слободан Милошевић заједно са осталима учествовао у злочиначком подухвату стварања Велике Србије. Војислав Шешељ је Џефрија Најса, заменика Карле дел Понте довео до беса и показао да је господин Најс аналфабета историје на Балкану, посебно српске историје.

Војислав Шешељ је указао да је теза о Великој Србији настала још у 17. веку, 1683. године, да је протагониста те тезе био проф Бранковић, који је био политички представник Срба у то време, и који се обратио меморандумом аустријском двору и тражио да све српске земље буду једна јединица у оквиру аустријског царства. У тој јединици би живели Срби: муслимани, католици и православци. Територијалне границе те Велике Србије обухватају отприлике бившу Југославију без Словеније и без три жупаније: Загребачке, Крижевачке и Вараждинске, где су живели прави или делом прави Хрвати. Господин Шешељ је и у овде помињаној књизи „Идеологија српског национализма“ и на другим местима показао да су Хрвати дошли из западне Европе, да су у ратовима са Турцима изгинули, да су под притиском Турака напустили Балкан и насељавали Аустрију, Пољску и друге европске земље. Нешто Хрвата – чакаваца је остало делом у приморју, а делом у ове три жупаније. Војислав Шешељ је изашао са тезом да су Хрвати покатоличени Срби. То је Најса потпуно излудело, јер он то није знао, а онда су га и судије Бономи и Патрик Робинсон и овај трећи, Кореанац Квон такође довели у неприлике, тако да је у једноипочасовном сведочењу тога дана неколико пута морао мењати исказ о томе шта је Велика Србија, пошавши од тога да је Велика Србија велика земља у којој живе сви Срби, па да је то нешто увећана Србија. Остао је један потпуно нелагодан утисак и Шешељ је у парампарчад разбио почетну и главну тезу којом се хтело уствари показати да је Србија извршила агресију на Хрватску, Босну и Херцеговину. Та основна теза је потпуно обеснажена.

У погледу наведеног геноцида који је извршен у Сребреници и на неким другим местима, господин Војислав Шешељ је уздрмао и ову тезу. Он је документовано доказао, а доћи ће ваљда генерације које ће имати више слуха за истину, да су стрељања изведена 20. јула, негде између Зворника и Бијељине, извршили припадници Десетог диверзантског одреда. Тај одред је био у саставу Војске Републике Српске, не у саставу корпуса и бригада, али као једна посебна јединица, која је, по свему судећи, била на платном списку француске обавештајне службе. То је изашло на видело када су ухваћени припадници терористичке организације „Паук“, у којој је био и Дражен Ердемовић, Хрват, почетком 1996. године, пола године после масакра који је извршен у Сребреници, односно на просторима између Зворника и Бјељине. То је била мултиетничка јединица у којој је било нешто Срба, али више Хрвата, Словенаца и странаца. Они су процесуирани, али их је 2000. године, после изведеног петооктобарског државног удара, тзв. демократска власт пустила на слободу. Ердемовића је у Хагу издржао три и по године затвора и пуштен на слободу.

Зашто је досовска власт пустила на слободу припаднике „Паука“, који су у једном дану 20. јула од 10.30 до 16 часова убили око 1000 до 1200 босанских муслимана? Да су процесуирани до краја, онда би се

видело да нема никаквог геноцида и онда би се утврдило да су стране обавештајне службе инсценирале овај масакр како би Република Српска била проглашена геноцидном творевином, како би Србија била уведена у велике невоље и Милошевић као председник Републике био оптужен за геноцид и како би касније тужба босанских муслимана против Србије за накнаду штете имала успеха пред Међународним судом правде у Хагу. Господин Војислав Шешељ је у сваком случају учинио проблематичном тезу која је присутна и код прозападног дела штампе и политичара у Србији и у Хашком трибуналу, а надам се да ће неке нове генерације имати више слуха за истину и да ће поћи трагом на који је указао господин Војислав Шешељ.

Трећа спектакуларна ствар коју бих хтео да поменем јесте око овог преноса лешева са Косова. Сећате се тамо 2001. године, требало је изручити господина Слободана Милошевића, што је било против Устава, Хашком трибуналу. Петооктобарска власт је хтела да створи привиде великих злочина који су „чињени по налогу Слободана Милошевића“ и одједном су пронађене цистерне са лешевима, па у Батајници лешеви итд. Шешељ је озбиљно уздрмао и ову тезу. Он је указао да је један Албанац, Дибран Дани 5. јуна 1999. године сахрањен на Косову и Метохији, а када су пронађени лешеви, он је пронађен негде у Петрову Селу у Србији, поред Дунава. Ко је вадио тај леш, када је постојала документација приликом сахрањивања овога Албанца? Господин Шешељ даље каже за Центар за антитерористичке јединице на улазу у Батајницу: када је 1999. године било даноноћно бомбардовање Батајнице, ниједном подручје тог центра није бомбардовано, а кад је неко хтео да се пронађе гомила албанских лешева, пронађени су. Према томе, изгледа да је неко имао интереса, можете погодити ко, да те лешеве накнадно, после петооктобарског државног удара, са Косова пренесе у Србију и да се Србима и српској држави постави једна тешка морална, политичка и правна хипотека.

Даље, господин Шешељ је нарочито указао на неке проблеме у вези са стрељањима које су извршили „Шкорпиони“. Сећате се, гледали смо тај филм, захваљујући госпођици или госпођи Наташи Кандић, не знам ни шта је. Она је била на услузи Хашком трибуналу, имала је неки снимак и тамо се види да су у селу Трново, 200 километара удаљеном од Сребренице, „Шкорпиони“ стрељали неколико муслимана, било је ту и малолетних. Господин Шешељ је са разлогом у Хагу, на питања Слободана Милошевића, поставио питање зашто су стрељања извршена 200 километара далеко од Сребренице, када су сва остала у близини Сребренице, и где су лешеви тих стрељаних у Сребреници. Лешеве још нико није пронашао. Он је изашао са тезом да је ту исто инсценирано привидно стрељање муслимана, да би и то у погодном тренутку било извађено и показано како су Срби највећи злочинци на свету а да су ти „Шкорпиони“ уствари радили као саставни део Службе државне безбедности, тј. да су преко „Шкорпиона“ држава Србија и сам Слободан Милошевић били умешани у ово најтеже и најнеморалније кривично дело, дело геноцида.

Господин Шешељ је сасвим разложно говорио о паравојним формацијама. Познато је да су добровољци Српске радикалне странке учествовали на ратиштима у Босни и Херцеговини и Хрватској, али у саставу регуларних јединица Југословенске народне армије, односно Територијалне одбране, да су сви имали војне униформе, да су сви имали војне књижице, да су примали војничку плату, да су они који су погинули на ратишту сахрањивани у Србији уз војне почасте као што то бива када погине припадник регуларних војних јединица. А постојале су неке друге паравојне формације, које Хашки трибунал не интересују, као извесна Српска гарда, Бели орлови итд, али пошто то не дотиче господина Шешеља, па ни господина Слободана Милошевића, о тим паравојним формацијама се не говори, него се на удару налазе српски радикали, да се покаже како је то профашистичка организација.

То је сведочење човека енциклопедијске учености, који је изванредан познавалац историје, али и социологије и међународних односа и кривичног права и међународног јавног права. Извесни професор Радослав Стојановић замерио му је да он говори кафанским језиком. Можда је за неке префињене Енглезе тај језик помало груб, али можда делом, на моменте, ако је и било на непримереном језику, он је био потпуно примерен за непримерен Хашки трибунал. Уосталом, да мало изокренем ово што је

господин Лазић говорио „зло чинити, од зла се бранећи, ту злочинства нема никаквога“. Мислим да ће књига „Сведок одбране у хашком процесу против Слободана Милошевића“ бити од значаја и са становишта историје и са становишта теорије и са становишта даљих политичких токова и мислим да би сваки прави Србин у својој библиотеци требало да има ову књигу. Хвала вам.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!